

PUBLIC ENEMY: MOST OF MY HEROES STILL DON'T APPEAR ON NO STAMP

Veřejný nepřítel se rozhodl oslavit třicáté výročí vydáním hned dvou alb a už to první z nich znamená zásadní varování pro současnou, poněkud rozplizlou hiphopovou scénu. Album *Most of My Heroes Still Don't Appear on No Stamp* asi u mnoha mladých hiphoperů vzbudí útrpný úsměv, *scratches* a *true old school sound* se už dávno nenesí – jenže to není rozhodující. Podstatné je, že energii, která se valí z novinky *Public Enemy*, na scéně jen tak nenajdeme. Hity jako *Get Up Stand Up*, *Get It In* nebo *I Shall Not Be Moved* všechny ty moderní rádobry rozhněvance rovnají pěkně do latě. Sdělení *Public Enemy* je vždy zřejmé, ale pokud je podpořené takovou dávkou entuziasmu a výbušnosti, zasahuje dvojnásob.

Public Enemy už dávno hrají koncerty s živou kapelou, na novince je jejich současná podoba cítit. Ostré a hrubé *beats* a *scratches* jsou okořeněné bicími a kytarovými sóly, další rozměr dodává časté použití dechů. Kapela začíná nenápadně navazovat na černošské hudební tradice, přitom už dávno jednu jejich moderní linii vytvářejí. Chuck D na novém albu zpívá o tom, že se většina jeho hrdinů stále ještě neobjevuje na poštovních známkách. Pokud bude takto pokračovat, dostane se na ně možná i dřív. Pozor, vtíp – na oficiální uznání *Public Enemy* společnost ještě není připravena. Jenže Chuckovi D a jeho kapele (tedy kromě Flavor Flava) je to asi srdečně jedno. *Michal 85 %*

DAVID BYRNE & ST. VINCENT: LOVE THIS GIANT

Zajímavé spojení, vlastně ani ne tak podivné, jak by se na první pohled mohlo zdát. Annie Clark aka St. Vincent je jednou z nejlepších mladých autorek současnosti a David Byrne patří k jejím hr-

dinům. Spolupráce začala na albu *Here Lies Love* (David Byrne & Fatboy Slim, 2010), kde si St. Vincent zaspívala jednu ze skladeb, a nyní se rozšířila na kompletní album. *Love This Giant* je domyšlenou a propracovanou sbírkou, jejíž dopad se s každým poslechem mění. Annie i David jsou kytaristé a výrazní zpěváci, ale album pohání dechové nástroje. Podobně aranžmá použil Byrne už i na *The Knee Plays*, doprovodu k opěře Roberta Wilsona *the CIVIL warS*, ale na *Love This Giant* se žesťový zvuk díky exponovaným vlivům africké a latinskoamerické hudby (u Byrnea ostatně obvyklé) dostává do úplně jiné dimenze. Zásahu na tom má také John Congleton (víte odkud, že jo?), který zvukový koktejl namíchal s bravurou a šarmem. Poměrně složitou a komplikovaně cyklickou hudbu dokáží oba protagonisté podat až podivuhodně jednoduše. První, hitový singl *Who*, představuje úvod do imaginativního a tajemného světa, kde je možné cokoliv.

Album vyžaduje plnou a neutuchající pozornost, pokud se přestanete soustředit, kouzlo uniká. Jednoznačná a vlastně logická je také dominance Davida Byrnea. Převahu si vydobyl i nad mnohem většími jmény než je (zatím) Annie Clark a i tohle může ovlivnit dojem z nevyrovnané kooperace. Nicméně vzniklo dílo, které stojí za pozornost a zdobí diskografie obou, navíc v kontextu Byrneova díla jde o jeho suverénně nejlepší počín z poslední doby. *Love This Giant* potřebuje čas. Dejte mu ho. *Michal 85 %*

ANIMAL COLLECTIVE: CENTIPEDE HZ

Hodně podivná parta z Baltimoru *Animal Collective* se vrací tři roky po svém majstrštyku *Merriweather Post Pavilion* s novou deskou, v diskografii devátou *Centipede Hz*. Bylo zřejmé, mj. i z jejich živých vystoupení, že popové pozlátko

bylo skutečně jenom pozlátkem, a jakmile to bude možné, vrátí se k neuchopitelným psychedelickým a avantgardním experimentům své předešlé tvorby, „vesmírným“ zvukům a *musique concrète*. Ostatně tvrdí to i sama kapela, když za své aktuální inspirace označuje taková UFO jako brazilské performery a *Pink Floyd*. Jenže! *Centipede Hz* není vůbec tak ujetá, jak se – nedávno třeba i na *Colours of Ostrava* – mohlo zdát a vypadá to, že i hipsterské archetypy načichly jakýmsi smyslem pro řád a systém. Byť to samozřejmě velmi umně maskují zdánlivým chaosem. Zdráhala bych se novinku označit za jakýkoliv průlom v čemkoliv na této planetě, ale poslouchat *Today's Supernatural* nebo *New Town Burnout* je fakt legrace. *axe 70 %*

ILLEGAL ILLUSION: THINGS AFTER DEATH

Jako když zkoušíte novou pálenku: ty vole ta škrábe! Páté album bíloveckých *Illegal Illusion* pokračuje v nastaveném rock/metalovém hledání a zcela nedůležitá námitka trvá, ba dostává na nové aktuálnosti: ale kde máte svoji scénu? *Illegal*ové nevládnou noiseovými prvky a melodičností mají více, než se pojidá v našich kruzích, posthardcoreové publikum je mýtus tvořený ještě z dob skvělého sajtu *Kill indies*. *Reminiscence* a přirovnání k té zpěvnější a přijatelnější grungeové vlně zůstává, nicméně jsou jí už na hony vzdálení. Letmé okouzlení *metalcorem* jako by ihned zahodili a teď se nejvíce věnují hutným postmetalovým kompozicím, které mají špínu i světlo, jsou mimořádně ornamentalistické a pomalu budované, ale pořád si zachovávají puštěný zadní stěrač rádiové, tříminutové písničky, i když poněkud rozbaňžené. *Illegal Illusion* dospěli do stádia, kdy skladby jsou přirozené a přesvědčivé, ani nedýcháte, navíc *Things after Death* má tak přesný, komorový a niterný zvuk, že je čistá radost podléhat hlasitosti a prožírat se tím barevným kobercem valů jako

NEZDÁ SE TI HODNOCENÍ?

ZMĚŇ HO!

XPLAYLIST.CZ
FANOUŠCI SOBĚ

motýl zmutovaný slepou chutí po jediném. Vychází coby příloha časopisu Full Moon. A taky na dvanáctipalci coby kooperace tří (velmi různorodých) labelů. *max 80 %*

PLEASE THE TREES: A FOREST AFFAIR

Ivan Král! Možná jen s tím rozdílem, že Král byl na omak vždycky ulepený podivnou hodnou senilitou, a protože nenosím kapesníky, měl jsem ruce v kapsách, zatímco Václav Havelka mi byl, navzdory předsudkům, blízký. Sólově, i potom, co si začal s lidma ze Some Other Place. Když psal Tomáš Turek o debutním Lion Prayer, že je to „jen“ úhelný kámen, měl pravdu. Inlakesh nabídla řadu hostů a sborových rozmáchnutí, ale A Forest Affair je jako nový začátek, nejen kvůli změně sestavy. Za prvé je tu Ivan Král, tedy ten pomyslný a poněkud mladší, jsou tu evokace raných Velvetů nebo Patti Smith group. Deska vznikala v Americe pod vedením Jonathana Burnsida (velmi tučné portfolio) a dostala širší, prostorovější zvuk, na němž se nemálo podepisují klávesy a, kupodivu, i pomalejší tempo. To připisuju velké skladatelské sebedůvěře a zkušenostem, není zas tak lehké projíždět nejpomalejší krajinou na světě a nechtít po přehrávači ani volume, ani rewind. Hlasová dispozice na pomezí sladký/odžítý s přiměřenou vokální rašplí je trademark a Havelka je zdatný emocionální podavač. Netlačí, brečí tak akorát, šumí ve stromech. Příjemné rádiové písničky střídají happyfeelingové hitovky i temnější a tajemnější kousky, neodpustí si ani zdánlivě prázdné noise/ambientní ševelení v předposlední skladbě. Deska je vyrovnaná a chutná jako slunečné odpoledne v různých časových pásmech. Ne, nedívám se na hodinky. Until your bones heal. *max 75 %*

AIMEE MANN: CHARMER

Aimee Mann díky hudbě k Magnolii vyletěla ke hvězdám, ale ne na dlouho,

a přestože se na její hudbě nic nezměnilo, úspěch soundtracku už nikdy nezopakovala. Nepodaří se to ani s novinkou Charmer, byť jde pravděpodobně o její nejpovedenější album od Bachelor No. 2. Aimee se podle svých slov inspirovala „super popem“ 70. let. Ano, Charmer je přímočařejší a blyštivě zvonivý sound, glamové momenty a silné refrény opravdu připomínají sedmdesátky. Aimee se v popových vodách cítí jako ryba, zadumané polohy, melancholie a krasosmutnění jsou tentokrát upozaděny. Je čas na zábavu. Pozor hlavně na titulní skladbu, Crazytown nebo Gamma Ray – jde o výrazné, vygradované písně plné kouzla a snad i radosti. Texty jsou chytřejší, než by člověk podle pozlátkového obalu čekal, ale i to k Aimee Mann patří. Další ozdobou alba je duet Living in a Lie s Jamesem Mercerem (The Shins nebo Broken Bells), zatraceně jim to spolu sluší. Charmer je album Aimee Mann po čtyřech letech a byl nejvyšší čas. *Mi-chal 80 %*

FIREWATER: INTERNATIONAL ORANGE!

Jakkoliv to bude znít od promotéra koncertu méně důvěryhodně, International Orange! multi-kulti ansámblu Firewater považuju za nejlepší desku letošního roku. Ani se sto padesátým poslechem se nepřestávám dívat hudebním a textovým vizím Toda A a smekám před jeho cílevědomostí – a schopností všechny své nápady do poslední noty zrealizovat. Totální mash-up (většinou „východních“) stylů propojují „západní“ kytary, na jejichž zvuk byvší frontman Cop Shoot Cop ve skutečnosti nezapomněl. Hitový potenciál geniální Glitter Days nebo odvážné Tropical Depression zůstane vzhledem k „undergroundovosti“ kapely nevyužitý, o to víc ale dostane fanoušky, kteří si směr, vytyčený předchozím albem Golden Hour, zamilovali. *axe 95 %*